

NHÀ CHO THUÊ

Nguyệt Thu

Mụ ta ở dưới tầng hầm của một căn nhà cho thuê, căn hầm có một phòng ngủ, một nhà tắm và một cái bếp, mụ ở đây từ ba năm nay rồi kể từ khi chồng mụ qua đời vì bệnh tim, mụ có một thằng con ở đây còn mấy đứa kia thì ở cách xa mụ nửa vòng trái đất, nhưng mụ không hợp đứa con dâu Canadian nên sau khi đám ma chồng xong xuôi là mụ dọn nhà về đây luôn. Hình như không ai thấy mụ ra ngoài trừ mỗi tháng một lần mụ đến nhà băng lấy tiền trợ cấp xã hội về đóng tiền nhà cho bà chủ, mua vài thứ lặt vặt, vậy thôi, mà cũng không thấy ai đến nhà mụ, hình như thằng con trai nó cũng nghe lời vợ nên cũng chẳng ngó ngang gì đến mụ. Như vậy là coi như mụ tứ cố vô thân, không cha không mẹ, không con không cái không thân bằng quyến thuộc, ngày lễ ngày tết, những người đồng hương với nhau cũng qua lại chúc tụng nhau, riêng mụ thì không, và lại mụ cũng chẳng tiếp ai, thậm chí mụ cũng không thèm mắc điện thoại, cái cần thiết tối thiểu ở cái xứ văn minh này, gia tài mụ chỉ có một cái ti vi second hand mua gara sale.

Người viết nghe nói trước đây mụ từng là một cô gái quê xinh xắn, học hết trung học, giỏi giang, hiền lành, trong lớp học luôn luôn dẫn đầu về môn văn, biết làm thơ, biết hát... nhiều thanh niên say mê đắm đuối nhưng cô không yêu ai cả, và năm 18 tuổi cô đã yêu một ông thầy dạy học mình khi đó cô đang học năm thứ hai của trường Sư Phạm kỹ thuật, nhưng tình yêu của cô đã bị lợi dụng, phản bội, lừa dối, kẻ mà cô yêu thương, tin tưởng trao hết cả linh hồn và cuộc đời trong trắng của mình là một con cáo già đội lốt mô phạm, nhưng cô là một người cao thượng khi ban Thanh Tra Bộ giáo dục điều tra để xử tội kẻ phản bội thì cô đã khẳng khái nhận lỗi do nơi mình, cô nghĩ cô làm vậy là vì cô chứ không vì ai khác. Vì danh dự gia đình cô phải lấy chồng, người chồng biết rõ chuyện tình của cô, anh ta luôn luôn nghĩ rằng cô vẫn còn yêu thương người cũ nên cô không có hạnh phúc, mọi người còn nghĩ rằng đứa con trong bụng cô là con của ông thầy cũ, nhưng điều đó chỉ có cô và chồng cô biết rõ, lấy chồng, cô rất yêu chồng và lúc nào cũng muốn chứng minh cho chồng thấy tình yêu của mình, nhưng cô đã đi sai đường, cô lao vào đi kiếm tiền, bằng mọi cách, bằng mọi giá, cô nghĩ là có tiền cô sẽ có tất cả, những đứa con cũng lần lượt ra đời, nhưng điều đó không níu kéo được gì cả, chồng cô đâm ra bê tha, nghiện ngập, bỏ bê con cái, một mình cô lặn lội nuôi gia đình tiền cơm áo cho các con ăn học kể cả tiền thuốc sai cho chồng, lương nhà giáo không đủ sống, cô bỏ trường bỏ lớp ra chợ trời... dần dà cô trở thành một con cáo già, ai cũng sợ cô, người ta còn đồn là cô đã học hết bùa ngãi của ông nội cô, vốn là một ông thầy bùa lỏ ban nổi tiếng, người ta còn kháo nhau là con mụ đó nó có ngãi nói đấy, bởi vì khi cô nói ra điều gì là mọi người tin ngay, họ sẵn sàng đưa cho cô bạc muôn, bạc vạn mà không tiếc rẻ, cô làm ra tiền muôn tiền vạn vậy mà có ai thấy cô ăn ngon mặc đẹp gì đâu, cô không cần gì cả, cô cần một tình thương mà cô không thể có được, chồng cô vẫn lạnh lùng tàn nhẫn, vẫn sống trong cái thế giới riêng tư mà chỉ có mình anh ta biết.

Nghe nói anh ta cũng là người có ăn học đàng hoàng, có cử nhân Toán, đi làm công chức, nhưng chỉ khoái trở thành nhà văn, anh ta là một con người yếu đuối nhiều đam mê nên đã ngã vào vòng tay 'Cô Ba Phù Dung' không có lối ra, bạn bè khinh rẻ xa lánh, lại thêm mang tiếng mụ vợ điều toa lương gạt thiên hạ, nên càng ngày anh ta càng đi vào con đường cùng, nhiều lúc cũng tỉnh ra, nhưng rồi đầu lại vào đấy, những người rộng lượng thì thông cảm cho hoàn cảnh của mụ ta, họ vẫn kháo nhau, nó mà không làm thế cũng không được, làm sao mà nuôi con, lỗi tại thằng chồng chứ, người đâu mà chỉ có làm khổ vợ con, đem cho sáu ăn chắc nó cũng chê.

Năm 1975 Việt Cộng chiếm miền Nam, nhiều cơ hội để đổi đời, mụ ta không cần chính trị chính em

gì cả, miễn sao có tiền nuôi con nuôi chồng kể cả tiền thuốc phiện nữa là được rồi, thời ấy mấy anh bộ đội lơ ngơ vô miền Nam là chỉ có bị gạt mà thôi, nào là đồng hồ hai cửa sổ, không người lái, nào là đài, nào là chuyện chưởng Kim Dung... thôi thì đủ mảnh khỏe, mù kính qua hết, mù làm ăn lên như điều, căn nhà trước kia vì nghèo quá chia cho người ta mượn phân nửa, về một cái mù lấy lại như chơi mà còn trả gấp đôi số tiền người ta đưa để cho họ dọn đi trong vòng 24 tiếng, lối xóm bà con ai cũng nể mặt, riêng thằng chồng thì vẫn không chừa nổi thuốc sái, đó là một điều đau khổ cho gia đình mù, tôi nghiệp cho mấy đứa con mù, nó càng lớn càng buồn vì thỉnh thoảng khi có chuyện gì mất lòng nhau người ta thường độc mồm độc miệng, nói cho đã, cho sướng: Bố mày là thằng xì ke, còn mẹ mày chuyên đi lường gạt, mảnh mung.

Đâu ai hiểu được những đêm dài mù không ngủ, mù trở về với con người thật của mình, bản chất của một người nông dân chất phác, thuần lương, nhiều lần mù tự hỏi: Tại sao tại sao vậy, cái gì đã làm cho ta trở thành như thế này, ta chỉ cần một tình yêu thương, sao trời đất lại bất công với ta như vậy, và mù khóc một mình, những giọt nước mắt thật là chân thành chứ không phải là nước mắt cá sấu mà thỉnh thoảng mù vẫn phải khóc để ra tiền nuôi gia đình.

Mù quyết định phải kiếm thật nhiều tiền để đưa chồng con đi, phải đi, lìa bỏ nơi chốn này, đến một nơi nào mà không ai biết mình là ai, phải cho các con mình làm lại cuộc đời, ở một nơi khác, chốn khác giống như 25 năm trước mù bỏ làng bỏ quê đi lấy chồng. Ai muốn không làm được, chứ mù đã muốn là phải làm cho được, thế là chỉ trong vòng một tuần mù thu xếp bán nhà cho một tay thủy thủ tàu viễn dương người Hải Phòng, lấy 5 cây vàng và ra đi, mù ra đi, đổi đời nhưng trời không chịu hết được ước muốn của con người, vợ chồng mù chỉ mang đi được có một đứa con, tuy nhiên gia đình mù đã làm lại cuộc đời giống như vừa được tái sinh, sau bao nhiêu năm dài cơ cực, chồng mù đã hiểu ra và hạnh phúc đã trở lại sau những trắc trở đắng cay, mù được trở lại với con người thật của mình, một người nông dân thuần túy, nhưng định mệnh vẫn không buông tha, vui chưa được bao lâu mù phải khóc chồng, mù vẫn cầu xin cho mình chết trước, nhưng ông trời nói là cái nghiệp mù vay quá nặng, chưa trả hết thành ra phải sống, chừng nào trả xong mới chết được.

Người chủ nhà thấy cái cheque tiền trợ cấp xã hội nằm trong thùng thư ba ngày rồi, hay là mù ta bệnh hoạn đau ốm gì đây, thật là tội nghiệp, bà ta bèn mở cái cửa hông ăn thông với tầng hầm nơi mù ở, định bụng hỏi thăm, bếp núc lạnh tanh, có một cái gì rờn rợn, bà bước nhẹ vô phòng ngủ và nhìn thấy mù già đã chết cóng tự bao giờ.

Người ta phải dùng cùn làm cho xác mù mềm ra mới lấy được cái hộp thiếc đựng bánh biscuit mù ôm cứng trong tay. Trước sự chứng kiến của cảnh sát, thằng con mù mở ra, ngoài giấy tờ tùy thân, người ta thấy một xấp phong bì được buộc kỹ, bên trong đựng những biên lai gửi tiền về cho mấy đứa con, những lá thư mù viết nhưng không gửi, những tấm ảnh đã vàng ủa của mấy đứa con và cháu ở bên kia, 150 đô la Mỹ và một bức thư mới nhất gửi cho đứa con lớn của mù, trên đầu cái kệ sách là bàn thờ, bên cạnh tấm ảnh người chồng có một khung ảnh được phủ kín bằng một cái khăn lụa, dỡ ra người ta thấy ảnh hai vợ chồng trẻ chụp chung với 4 đứa con, người đàn bà trong ảnh rất đẹp độ khoảng trên dưới 30, đằng sau là một khung ảnh lớn dán chi chít đầy những hình ảnh của gia đình. Thằng con nhìn thi hài của mẹ, lặng lẽ ký tên vào tờ giấy khai tử lý do 'dead natural', nó có vẽ hối hận, có lẽ mù ta cũng chỉ mong có thế thôi.

Trăm năm nào có gì đâu? (N.D)

Một tuần sau đi ngang qua chỗ mù ở, người ta đọc thấy tấm bảng "Nhà cho thuê".